

Publicerad 2009-02-05 19:16 av Ylva-Li

Räck mig din hand...

Om du ville bära
min ensamhet en stund
Du behöver inte förstå mig

Jag saknar dina naglar, jag saknar
din röst när du viskade

Och din kropp och mina hallucinationer
omfamnade varandra i en
nästan ömsesidig förälskelse

Du höll mig aldrig så hårt som jag önskade
och jag
gav dig bara
hjärnhinneinflammation

Kan du någonsin förlåta
Jag ber om något du aldrig haft
I mina minnen bygger jag en bronsstaty av dig
Du passerar
som ett slarvigt sandslott från förr

Vind blåser i dina ögonfransar
Du lever även om det är knappt
Med barnets otåliga övermod har jag
långsamt börjat lösgöra mig
ur dina blånande anletsdrag

Om du bara ville bära mig en stund
Doften av ditt hår, jag minns
Apotekets schampo utan parfym

Som om våra tarmar aldrig varit sammaflätade
som om dina ljusa kinder
aldrig vilat mellan mina handflator, som om
vi aldrig hade delat
alla dessa meningslösa drömmar i solrosgult

Det var aldrig jag som ville
Du måste förlåta, det var
aldrig jag
som ville

Räck mig din hand, syster
Jag kan inte bära din ensamhet
Du behöver inte sakna mig längre
Jag kan inte hitta hem

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ylva-Li med Poeter.se id #27322 innehar upphovsrätten